૧૫૫૯

શોકીન પુરૂષોનો ગાયનરૂપી ખાહેશ

જેમા સવાસો ઉમદા

રાગરાગણીયોનો સમાવેશ છે.

બનાવનાર

એક મહમદીયન મુનશી

તે

પ્રસિદ્ધ કરનાર,

દામોદર રતનસી સોમાણી.

મુંબઈ:

ઓરિયન્ટલ છાપખાનામાં છાપ્યું.

સન ૧૮૮૨. સંવત ૧૯૩૮.

કિંમત ૪ આના.

સીરીન ફરહાદકા ઓપેરા.

બાબ પહેલા. પરદા ૧—દરબાર.

જલવાહ જો ઉસને બતાયા મેરા જી જાનતા હૈ—રાહ.

રામોરાગીર.—હફ્તકીસ્વરમે તેરા નામ હરએક જાનતા હૈ,
ચીન માંહચીનકા હર શાહ તુજે પેછાનતા હૈ;
નામ કે બસર તેરા હેગા જહાંમે મશહુર,
માસ્લમે નાશીરવાંકે મેરા જી જાનતા હૈ;
કાન હૈ તેરે બરાબર યે જહાંમે બસર,
મુલકું મુલકુંકા શહીનશાહ તુજે પેછાનતા હૈ;
સુલતનત હૈ તેરી દુનયા મેં સુલેમાં કે મીસ્લ,
જીન્નો સર્કસભી તેરાં હુકમ યાંહ માનતા હૈ.

તફ્રરકા હોતાહૈ એસા—રાહ.

બાદશાહ.—મુસતહર હેગા મેરા બાને કરમ આમ કહીં,
ગંજેકારૂં હૈ મેરા બખશીસે ઈનઆમ કહીં;
ખુસરવે વખ્ત હું કસરાકી અદાલતસેં મેં,
શોહરા આફાક હૈ આલમમે મેરા નામ કહીં

રફઅતો મનજલતો કદરે સફીનશાહે જહાંન,
હફતકિસ્વરમે હે જારી મેરા ઈનઆમ કહીં;
આમીલે કતલએ મિરીખ કહો હુકમે રવાં,
ફોજ આદામેજો ચંમકી મેરી સમસામ કહીં;
વાકે આ તફરકા હો ગુલસને આલમમેં અયાં,
ગુલ કહીં ગુનચા કહીં બુલબુલે બદનામ કહીં;
દેવ કિયા ગોલ બીયાબાને પરી વહશો નયુર;
સબ મેરે સેદ હે સેહરામે દરો દામ કહીં;
નજર એ મેહેર કરૂં સીસપે હો રોસન જું માહ,
ફોજ જારી હે મેરી સુબો કહીં શામ કહીં,

ચોબદાર.—સીરકો ઝુકાકર અરજ યે કરતા સુન યે શાહાના,
એક સોદાગર ખડા હે બાહેર કહો ઉસે લાના.

બાદશાહ.—સુન એ ચોબદાર બાત યે મોરી જલદ અબ તું જાના,
જો સોદાગર ખડા હે બાહેર ઉસકો યહાં લાના.

[સોદાગર દાખોલ હોતા હે તબ બાદશાહ સોદાગરકું દેખકર ગાતા હે.

ધ્રુપદ.

ગાઉં સદા વો યાર ગાઉં.—યે રાહ.

બાદશાહ.—આવો યહાં કહાંસે આએ તુમ મુજસે કહો જરી,
બેઠો ઇસ ઠાર કહો યક બાર બાર—યહાં કહાંસે,
આએ બોલોહી પુકાર તુમ લલકાર હાલ ખુશ,
^ આવો યહાં કહાંસે આએ.

સોદાગર.—સુનયે જુનાબ હાલ મેરા આપ કાન ધર,
આયા હું મે ઇરાનસે ફિલહાલ સરબસર;
અબદુલ અજીજ નામ મેરા હૈ જહાંપના,
મુલકુંકી સૈર કરતા હુવા આયાહું ઇધર;
મેં માલકે ખરીદને આયાહું ઇસ જગા,
દો તીન રોજ બાદ મેં જાઉંગા અપને ઘર;
થા શોક દીલમે આપસે મીલનેકા મુજકો શાહ,
ઇસ લીએ મેને આપકો તકલીફ દીઆ મગર.

બાદશાહ.—મુજસે ઇરાંકી કર ગુફતાર, ભલારે મુજસે ઇરાં:
ઇરાં શેહેરમે યહી સુના મેં એક હૈ અજબ ગુલનાર—
ભલારે મુજસે ઇરાં:
ઉસકા તું મુજકો નામ બતા તું તાંકે હો દીલકો કરાર—
ભલારે મુજશે ઇરાં:

સૌદાગર.—સુનયે હજુર એ જહાંપના જો કુછકે હૈ તુમને સુના,
બરહક યે હૈ સચ્ચા બીયાં કેહેતા હું સબ નામો નીશા;
ઇરાનકી શેહજાદી એક શીરીન ઉસકા નામ હૈ,
ઔર હુસ્ન ઉસકા ક્યા કહું ગોયા મીસલ ગુલફામ હૈ;
ઉસકે હુસ્નકે સામને સરમીનદા હૈં સમશો કમર,
હુરો પરી ક્યા ચીજ હૈ ઉસકે મુકાબીલ હો અગર;
મુલકું મુલકકી ઔરતાં કે દેખીયાં એ જહાંપના,
લેકીન કોઇ ઇસકે મિસલ દેખી નહી અ...

અલ્લાહને અપને હાતસે ઇસકો ઘડી હે ખુબતર,
રંગ રૂપમેં કુછ ફરક નેં નકશા હે નમકી પુર હુનર;

ઇસ બાતસે ઉલફતને કિયા આગઃ—રાહ.

બાદશાહ.—હૈ હ યે મેરે દીલકો કયા એકબાર હો ગયા,
સુનતેહી નામ શીરીં ગીરફતાર હો ગયા;
અબ બેકલી હુઇ હૈ મેરે જીકો દોસ્તો,
જીનેસે અબ યે દીલ મેરા બેજાર હો ગયા;
અબ દેખતા ખડા હે કયા શાપુર જલ્દ કર,
મેરેહી દીલકો ઇસ્કકા આજાર હો ગયા;
બીન શીરીંકે ન હોએગા આરામ મેરેકો,
ઉલફતમે ઉસકે દીલ મેરા બીમાર હો ગયા.

કોઇ દમ હૈ બાકી અબર હવા.—રાહ.

શાહપુર.—કુછ ગમ તું ન ખા એ શાહ મેરે,
કોઇ આન મેલાકે મીલાઉં તુજે;
અબ જાતા હું મે ઇરાન શેહેર,
કોઇ મકર વો ફનસે લે આઉં ઉસે;
સૌદાગરકા બેસ બદલ,
કુછ માલ લેજાકર દેખાઉં ઉસે;
ઔર એક તસવીર આપકી બના,
[illegible] જાકે બતાઉં ઉસે;

કુછભી હુનરસે જાકે અભી,
હરએક તરહાંસે લેઆઊં ઉસે;
છરકકે કુંદમે ઉસકો ફસાં,
અબ જાકે જલદી લેઆઊં ઉસે.

બાબ ૧. પરદા ૨—રસ્તા.

ફિરાતા હે હમે કાં કાં યે ગીસમતકા:—યે રાહ.

શાપુર.—હમારેકો યહાંસે અબ શેહેર ઈરાન જાના હે,
વહાં જાકરકે શીરીંકો હમેં મંનજુર લાના હે;
યહાંસે અબ કહાં જાઊં કે રસ્તા કોનસા હોગા,
અજબ રશતેમે આ પોંચ્યા ન જિસકા આના જાના હે;
તવક્કલ તેરા કરતા હું ખુદાયા તું મુજે પોંચ્યા,
તેરી કુદરતસે વાં જાકર મેરી મતલબકો પાના હે.

બાબ ૧. પરદા ૩—બાગ સીરીંકા.

[સીરીં ઔર સહેલીયા બાગમે ફીરતી હે.

ચાંદનીમે ચુટ કારી ચલોરી સહેલીઆં.—યે રાહ.

સીરીન.—બાગમેં ફીરને ચલોરી સહેલીઆ,
દેખેં ચલો ગુલજારરી;
રંગ રંગીલે ફુલ ખીલે હે,
સેર કરેં એક બારરી.

સહેલીઆં.—સુનયે હમારી બાતકો રે સુનયે હમરી બાતકો
આયા એક તુજ્જાર જાની બે.લતા પુકાર,
સુનયે હમારી બાત:
ચીજે અજીબાત બેચનકો લાયા,
કોઇ ન ઉસકે સાતકો—સુનયે૦

ચેહી રાહાશે.

સીરીન.—લારી ઉસકો સાત તું, (દો બખત.)
કાં કાં હે તુજ્જાર ભલા દેખું એક બાર—લારી૦
માલ ઓર અસબાબ કયા કયા અજીબાત,
લાયા હે કયા આજ વો લારી ઉસકો.
[સોદાગર બાગમે દાખોલ હોતા હે ઓર શીરીન ઉસકો પુછતી હૈ.

સીરીન.—તુમ કોન કહાંસે આએ આએ હો
કયા લાએહો તુમ કોન કહાંસે આએ.
માલ હે કયા કયા હમકો દીખાઓ,
બેચન જોકે લાએરે—તુમ કોન કહાસે૦

સોદાગર.—સુનયે હમારી ગુફતગો કેહતા બસદ હું આરજુ,
હાલે કહું સબ રૂબરૂ હોવે ફરક ન સરબમુ
ચીનસે આયા હું મે અબ લાયા હું માલ અજબ અજબ
લાએક તુમારે હૈ યે સબ દીખલાઉં ખોલ યે રૂબરૂ,
દેખો યે કયાહી ખુબ હે જોકે તુમ મશગુલ હે;
સબ આપકે મોજુદ હે લેલો તુમે યે નુખનુ.
(સોદાગર તશવીર છુપાતા હે.)

સીરીન.—યે હાતમે ક્યા છુપા લીઆ.

સોદાગર.—યે દેખ હાત એ માહલીકા.

સીરીન.—યે નીએ ક્યા તું ધર દીઆં.

સોદાગર.—કુછભી નહીં એ ખુબરૂ.

સીરીન.—તેરેકો હૈ કસમે ખુદા.

સોદાગર.—મત દે કશમ એ દીલરૂબા,

સીરીન.—તબ તું મુજે જરા દીખા.

સોદાગર.—હરગીજ ન કર યે ગુફતગુ.

સીરીન.—ઇસ જાએસે જરા ઉઠો.

સોદાગર.—હુજત ન મુજસે તુમ કરો.

સીરીન.—એક બાર મુજે દીખાઇ દો.

સોદાગર.—હરગીજ દીખાઉં ના કબુ.

સીરીન.—બહેરે ખુદાં મુજે દીખા.

સોદાગર.—ઇસમે નહી હે કુછ નફા.

સીરીન.—મત કર જુલમ એ પુર જફા.

સોદાગર.—ઇસકી ન કર તું આરજુ.

સીરીન.—બીન દેખે તો નહીં રહું.

સોદાગર.—દેખું યે દેખાતી હે તું કયું.

સીરીન.—ઇતના તો જોર રખાતી હું.

સોદાગર.—એ ક્યા કિયા એ માહરૂ.

[સોરોનને તસ્વીર લેકર દેખના ઓર આસોક હોના

સીરોન.—વા વા તસ્વીર ક્યા ખુબ બની હે અજબ,
બનીહૈ અજબ વો બની હે અજબ;—વા વા
ઇસકે દેખેસે તો અબ મુજપે હુવા ક્યા ગજબ,
મૈંને દેખી એ અબસ મૈંને દેખી એ અબસ;
વા વા તસવીર ક્યા ખુબ બનીહે અજબ.

છોડદે ડરકી બાત મીઆ.—એ રાહ.

સીરીન.—દીલ તો હુવા બેતાબ મેરા અબ દીલ તો હુવા બેતાબ,
ઇસ્કમે ઉસકે દીલ પે મેરા જલ જલકે હુવા કબાબ;
તસવીર હે હૈ દેખતેહી જાન હુઈ બેકલ,
ખુદાકે લીએ એ સૌદાગર મુજકું વહાં લે ચલ;
તેરેહી બાઇસ એ સૌદાગર એક નજર દેખું,
એહસાં તેરા મરતે દમ તક કભી નહીં ભુલું—દી૦

બાબ ૧. પરદા ૪—રસ્તેકા મસખરા.

મસખરા.—સલામ અલિકુમ કહો અજીજો રખતે કુછ પેછાન,
મૈંતો તુમકો ખુબ પેછાનું ઓર તુમતો હુવે અંજાન;
જહાંકે અંદર બચ્ચે બાલે બુડે ઓર જવાન,
હરએક મુજકો દેખ કેહતા મૈં હું આદમખાન;
ઉમર યે મેરી સાત દીનકી હુઈ હે યારો આજ,
...કે સીકમસે પૈદા હોકર તુમસે કરતા બાત;

એક દીનકા યાદ હે તુમકો તુમ ઓર મે સબ સાત,
એક હાકીમકે પાસ ખડે થે સબ મીલકર સંગાત;
ફીર ઉસને ઇનસાફ કરકે કેદ કીએ સબકો,
નો નો મહીને કોટડી અંદર પુરે થે સબકો;
સાત દીનમેં ફીરકે યારો વોહી બુલાવેગા,
હર હરસે વો સવાલ કરકે હીસાબ લેવેગા;
ऐसे અંજાન હુવે અજીજો કીસકી નહી પેછાન,
મે તો તુમારા ભાઇ સગા હું સોચ કરો ઇનસ્સાન;
મૈરા વખત તો આખીર આયા જાતાહું ફીલહાલ,
તુમ સબ મુજકો માફ કરના બૈઠો તુમ ખુસહાલ.

બાબ ૧. પરદા ૫— દરબાર ખસરૂ.

ચોબદાર.—શહીનશાહ સુનએગા ઐ મહરબાન,
કે સીરીંકો શાહપુર લેઆયા યહાં.

બાદશાહ.—કહાં હૈ વો શાપુર શીરીં વો જાન,
ઉન દોનુકો જલદી લેઆ મેગુમાન;
[સીરીં ઓર શાપુર સબ આતે હૈ ઔર બાદશાહ
લાજીમ કરતા હૈ આપનો માસુકકી.

બાદશાહ—આવો આવો ઐ મેહરબાન આવો,
આવો આવો ઐ દીલજાન આવો;

તેરી ઇશ્કકી આતશમે જલતા,
મુજપે બારીશ રેહમકા બરસાઓ.

સીરોન.—મેરે નૈનુઆંકા તું હે તારા,
અબ ગમ તું ન ખા બંજારા;
દેખ તસવીર તેરી એ જાની,
મેં મીસલ હુઇ દીવાની;
બીન દીદ નહી કુછ ચારા,
કુછ ગમ તું ન ખા બંજારા;
તુમ પાસ મેરે તો આવો,
સીનેસે જરા લગ જાવો;
તુજ બીના ન કીસ્સે યારા;
કુછ ગમ તું ન ખા બંજારા.

સબ મીલકે—શાદી તુજકો યે હોવે મુબારક અહા મેરે દીલદાર બનરે. શા૦
ફુલહન ઇએ સીરીં મોતીકે જેશી, હોવે મુબારક યાર, બનરે—શાદી૦
દુલહન રંગીલી દુલા રંગીલા, વા વા અજબ ગુલજાર, બનરે—શાદી૦
છોટે બડે સબ કરતે હે ખુશીઆ; દેખ તુજે સરકાર, બનરે—શાદી૦
ચાંદશી ગોરી હુરકે જેશી, તુજકો મીલીયે નાર, બનરે—શાદી૦
વસ્લ ખસીકા અએ શાહ ખુશરૂ હોવે તુજે હરબાર, બનરે—શાદી૦

પા લાગું કર જોરી.—યે રાહ.

બાદશાહ.—આસ આઇબર મોરી યહાં સબ મીલ ગાઓને હોરી,
આસ આઇ બર મોરી.
ઉમેદ શાદીકી દીલથી મોરે આજ હુઇ સબ પુરી,
ધુમ ખુશીકી કયું ના મચાવે,
હમ સબ—આહા હમ સબ તેરે હજુરી—આસ૦

બાબ ૧. પરદા ૬—જંગલ ૧.

ફરહાદ—હાલે દીલકા મેં યહાં કીસ્સે બોલુંરે,
અપના દરદકાં નહીં કોઇ પાક રે—હાલે૦
ફતર તરાસનેમેં એસા હું ઉસ્તાદ,
એક દમમેં કહીં કોહ ફોડુંરે—હાલે૦

બાબ ૧. પરદા ૭—મહેલ.

કેવરેકે આઇ બહાર મુજે કેવડા મગાદે.—યે રાહ.

હબસી.—તેરે મુખડેપે જાઉં બલહાર મુજે મુખડા દીખાદે,
કાલા કાલા મુખડા તેરા પ્યારી,
મુજકો બતા એક બાર—મુજે મુખડા દીખાદે.
બુરકા તું મુખસે અપને ઉઠાદે,
ચેહરા તું કર ઇજહાર—મુજે મુખડા૦

બીગેર દેખે હુવા દીવાના,
તેરેકો એ ગુલનાર—મુજે૦
ઇસ્કકી આતસસે દીલ મેરા જાની,
જલકે હુવા અંગાર—મુજે૦
મુજકો જલાનેમે હાંશીલ કયા હોગા,
હરગીજ ન કર તકરાર—મુજે૦

હબસી.—મુખડા તેરા કાલા બીબી મુખડા તેરા કાલા,
ચાંદસે હે આલા બીબી મુખડાં તેરા કાલા;
કાલા કાલા રંગ પ્યારી હેગા સબસે આલા,
મેરે દીલકો વાલા બીબી—મુખડા તેરા૦

હબસન.—ચલ નીકલ તું મુવે પીટે કરતા કીસ્સે બાત.
હબસી.—નહી મે જાઉ આલા બીબી મુખડા તેરા૦
હબસન.—જાતા હે કે નહી તું જાતા મારૂં ફીર એક લાત.
હબસી.—નહી મે જાનેવાલા બીબી મુખડા તેરા૦
હબસી.—કાહેકો એ બીબી સાહેબ જુતીઆં મારતે હો,
મેતો તુમારા આલાં બીબી મુખડા તેરા કાલા.
હબસન.—ખુબ તુજે અજમાયાં મેને તું હે સચા આસક.
હબસી.—હા મેરી ગુલલાલા બીબી મુખડા તેરા કાલા.

બાબ ૧. પરદા ૮.

કાસીદા લાદે ખબર યારકે આજાનેકી.—યે રાહ.

શીરીન.—ક્યા સબબ અબ તલક લાયા ન કોઈ ખીર નહી,
ઇસકે બાએસસે મેરે દિલકો જરા ધીર નહી;
કબસે ગએ શીરકે લેનેકો ઉસી ચસમે પર,
ફીરકે આએ ન કોઇ હાએ ક્યા તકદીર નહી;
ક્યા કરૂં હાએ ઇસી ફીકરસે હૈ દિલ હેરાન,
જલદ આજાવે એસી ક્યા કોઇ તદબીર નહી.

હયાં કયું ખડા હીંદુસ્તાની.—એ રાહ.

સેહેલીઆ.—યે ક્યા હુવા તુજકો જાની કયું તું હુઇહે હેરાની,
શીરકા ચસમા દુર હે યહાંસે, ઇસ લીએ હુઇ દેર જાની;
કયુ તું હુઇહે હેરાની,
એક પહાડ બીચમે આયા બડાસા,
ઉસે મરાહકી ન મીલતી નીશાની—કયું તું૦

શાપુર.—ઇસ ફીકરસે દીલ કયું તેરા બેજાર હો ગયા,
બેઠે બીઠાએ દિલ અબ રંજુર હો ગયા;
એક શીરકે ના આનેસે તુમ હોગએ ખફા,
ગર દો ઘડી લગી તો ક્યા ફીર ઉસ્સે હો ગયા;

અસમા યહાંસે દુર હે તુમ સુનલો યે કલામ,
બાએસકે એક કોહ બડા બીચમે આ ગયા;
ઉસ પહાડકે આનેસે યે અસમા હુવા હે દુર,
રસતા હે દુર ઇસલીએ કુછ અરસા હો ગયા.

સુન એ શાહાજીન પીઆરે અરલાક.—યે રાહ.

સીરીન.—સુન એ શાપુર બાત યે મોરી કેહતી હું તુજકો,
ઉસ ચસમેકો પાસ સેહેરકે લાના હે કારન મુજકો;
જબ વો ચસમા યહાં આવેગા તબ હો મુજે આરામ,
કોઇ એસા કોહકન હોવે કરે યે મેરા કામ;
કરે વે મેરા કામ કે તોડે પહાડ વો ઇસ વખત,
પહાડ વો ઇસ વખત કે તોડે ચસમા હો શીલવખત;
અરે તાં હો મુજે આરામ—સુન એ૦

સુન એ મોરે સજના જરા કાનદે.—યે રાહ.

શાપુર.—સુન એ સીરીં પ્યારી જરા કાનદે યે મોરી બતિયાં,
એક ફરહાદ કોહકન હે અપને સેહેરમે,
વો હે સબકા ઉસતાદ તું જાનલે;
અગર હુકમ હો તો બુલા લાવું ઉસકો,
બજાલાવે તેરા યે ફરમાન રે,
પહાડ તોડ વો ચસમેકો લાવેગા ઇસ જા,
જબ હો હુકમ ઉસકો ઉસી આનસે.

બેત.

સીરીન.—એ શાપુર ન કુછ દેર અબ તું લગા,
ઉસ ફરહાદ કોહકનકો જલદી બુલા.

શાપુર.—બહોત અછા જાતાહું એ મેહેરબાન,
બુલા ઉસકો લાતાહું ફોરન યહાં.

બાબ ૧ પરદા ૯—જંગલ. ૧

તુજે મે સનમ બેવફા જાનતાથા.—યે રાહ.

ફરહાદ.—યે દુનયામે ના ચીજ ફરહાદ હું મે,
ઓર કોહકનકે ફંદેમે એક ઉસ્તાદ હું મે;
વલે કોઈ કદરદાં નહી કોઇ મેરા,
ઇસી ફીકરસે આહ નાશાદ હું મે;
હુનર ખુબ રખતા હું લેકીન કરૂં કયા,
વલે ગેરખાંહાંસે બરબાદ હું મે;
ખુદાયા તુઇ મેરી રોજી રસાં હે,
હમેશાં તેરી મરજીપે શાદ હું મે.

આજ ગમકા હુવા આસકારા.—યે રાહ.

શાપુર.—બખતકા ભાઈ તેરા શીતારા,
આજ ચંમકા હુવા આસકારા;

ચલતું ફરહાદ અબ મેરે હમરા,
તેરા હુવા મેહેલમે પુકારા;
શીંરી સેહેજાદી હે એક મેહેલકી,
ઉસકો કામ પડા એક આડા;
સીવા તેરે ન હોગા વો કીસસે,
હોગા વો કામ બસ તુજસે સારા,

બાબ ૧. પરદા ૧૦—બાગ.

શીરીન.—યે ચસમેકી ફીકરને મુજકો મારી,
લગા હે તીર મેરે દીલમે કારી;
યહાં જબતક ન આવેગા યે ચસમા,
રહેગી દીલમે મેરે બેકરારી;
ગયા શાપુર નહીં અબતક વો આયા,
યે કયું ઇતની ઘડી ઉસે ન ગુજારી.

હમ જોગી હુવે હે મેહેલમે.—યે રાહ.

શાપુર.—કોહકનકો મેં લેઆયા હું ઉસ કામકે લીએ,
ફરમાએ જબાંસે ઇસકો વો કામ અબ,
જલદી કરે વો કામ યે ઇનઆમકે લીએ.

કયા મુસીબત ખેંચ કર—યે રાહ.

શીરીન—હાલે દીલ અબ ફીરાતરાં તુજસે છુપાના ચાહીએ,
જીસ સબબ તુજકો બુલાયા હે વો કેહેના ચાહીએ;
તોડકર ઉસ પહાડકો ઉસમે બના તુ એક નેહેર,
ફીર નેહેર ઉસ ચમનસે યાંપર લે આના ચાહીએ;
તાં મીલે સબ શેહરકે લોગુકો ઉસસે ફાએદા,
ઘસ લીએ ઇસ શેહેરકે અતરાફ બતાના ચાહીએ.

ફરહાદ—જાનો દીલસે કરૂં તેરા કામ કામ કામ,
તરફ પાહાડુંકે અબ હું મેં જાતા,
દિલપે રબ મે ચલા તેરા નામ નામ નામ;
પહાડુંકો ફોડકે ચમનમાં લે આઊં,
મેં તો હીકમતસે લા ઉસે ઠામ ઠામ ઠામ.

બાબ પહેલા તમામ હુવા.

બાબ ૨ પરદા ૧—જંગલ.

ફરહાદ—તેરા કબ વસ્લ હો હાંસીલ મુજે અબ એ અરે સીરી,
મેરી સીરી મેરી સીરી મેરી સીરી મેરી સીરી;
બગેર તેરે યે દુનયામે મેરા જીના તો મુસકીલ હે,
તલબ કાલીબમેં હુઇ હે જાં મુજે એ મેરી સીરી;

તેરા જબ દીદ મેં દેખા હુવાહું તબસે દીવાના,
અબ ઈન આખુસે ક્યાં દેખું તુજે અબ એ મેરી સીરીં.

સીપાઇ—સુન એ કોહકન બાત યે મોરી અબ તું કાન ધર,
અસમા તૈયાર હુવા કે નહી બોલ તું સરબસર;
મુજકો મહેલસે સીરીંને અબ ભેજા હૈ ઈધર,
બોલો તુમ ઉસી તરાહ સુનાઉ જા ખબર.

ફુરહાદ—અબ જા મહેલમે કરદે તું યે સીરીંકો ખબર,
અસમાં સબ તૈયાર હૈ વોં દેખે આન કર.

આબ ૨ પરદા ૨—મેહેલ.

સુન એ મોરી શાહજાદી—યે રાહ.

સીપાઇ—સુન એ બાત દીલસે મોરી સુન એ બાત દીલસેં,
કેહતા હું ખબર યે જુનાબ કીજીએ નજર—સુન૦
અસમા વો સારા તૈયાર હુવા હૈ,
દેખીએગા આખુસે ઔર ચલીએગા ઉધર.

આજ પાઇ ખુસીકી નીસાની—યે રાહ.

સીરીં—આજ મેં પાઈ ખુસીકી નીસાની,
ખુસીકી નીસાની ખુસીકી નીસાની—આજ૦
અસમાં બના હે દેખું મેં જાકે,
સુનકે મેં તેરી જબાની—આજ૦

બાબ ૨ પરદા ૩—જંગલ.

સીરીં—તુજકો શાબાસ મેં કયું ન બોલું રે,
દીલકે મકસદકો જો મેં પાઉરે—તુજકો૦
અજબ હીકમતસે ચમમાં તુ લાયા,
તેરી શીકુત કયું ન ગાઉરે—તુજકો૦
માંગ તું અબ મુજસે કયા માંગતા હૈ,
મકસુદ તેરા મેં બર લાઉરે—તુજકો૦
હીરે વો મોતી લાલો જવાહીર,
યે સબ તુજકો દીલાઉરે—તુજકો૦

અગર ગફલતસે બાજ આયદ જફાકી—યે રાહ.

ફરહાદ—નહી ઇનઆમકી દીલમે હવસ હે,
ફકત દીદાર તેરા મુજકો બસ હે;
ન લાલો હીરે મોતી મુજકો ચાહીએ,
તેરેહી વસ્લકી મુજકો ગરજ હૈ;
મૈંને યે દીલ યે તેરા ખુશ કિયા હૈ,
મુજે ખુશ કરના યે તુજપર ફરજ હૈ.

યેતો મજનુઈ હોગા દીવાના—યે રાહ.

સીરીં—તું યે હો કરકે ઐસા સોઆના,
બકતા કયું હે તું મીસલે દીવાના;

તુને મુજકો નહીં કુછ પેછાના,
મુસકીલ હોગા તેરા યાંહાંસે જાના;
સ યે મજદુરી બનજા ઝીઆના,
મત યે ઇરકકા કરતું બહાના;
ગર યે શાહા સુનેગા અફસાના,
તેરા છોડેગા ને વો નીસાના.

યેહી રાહ.

ફરહાદ—છોડ સીરીંન યે મુજકો ડરાના,
તેરે પીછે મુઝે હૈ મરજાના;
તુજ બીના નઇ હૈ મેરા ઠીકાના,
રહેમ ખા તું જરા મુજપે જાના;
તેરી સુરતકા હુવા મે દીવાના,
ઇસ્કકા હૈ યે દીલપર નીશાના;
તુજ સમેકા હુવા મે પરવાના,
અબતો લાજીમ મુજે હે જલ જાના.

ચલ ગોરીયુકે સાજન—યે રાહ.

સીરીં—હૈ કોઇ હાજીર હૈ કોઈ હાજીર જલદી તું આ,
ઇસકો બાહેર લેજા —હૈ કોઈ હાજીર૦
કોહકનં યે મુવા દીવાના હુવા યે જો ખડા,
ઇસકો બાહેર લેજા—હૈ કોઈ હાજીર૦

ઇસ આતસે ઉલફતને કયા આગ લગાદી—યે રાહ.

ફરહાદ—આસોક હું મે તેરા ઔર તલબગાર હું સીરીં,
ઇસ ફંદએ ઉલફતમે ગીરફતાર હું સીરીં;
સુરતકો તેરે દેખ તરસતા હે મેરા જી,
તરસાના મેરે દીલકો મે દીલદાર હું સીરીં;
બેરેહમી ન કર મેરેપે ઔર જુલમો જફાયે,
બેજુલમ તેરે ઇસ્કકા બીમાર હું સીરીં;
અબ વસલકી દારૂ યે તેરી મુજકો પીલાદે,
તાં હોવે સફા ઘાયલે દીદાર સીરીં.

અરી જોગન ઓ દરદકી—યે રાહ.

સીરીં—અરે ઓ શીપાઇ તું ઇસકો લે જા,
યહાં પાસ જંગલમે જા છોડ આ;
યે દીવાના હે બાત ઇસકી ન સુન,
લે જા તું યહાંસે ઇસે એ શખુન.

બાબ ૨ પરદા ૪ થા—પહેલા જંગલ.

અરે બુલ બુલ સરારા—યે રાહ.

ફરહાદ—અજબ ઇનસાફ કિયા તુને મેરા અબ ઐ મેરી સીરીં,
ન આયા સોફ તેરેકો ખુદાકાભી અરે સીરીં;

કરાકર કામ મેરેમેં ઔર મેરા દીલ લીઆ તુને,
કીયા બદ હાલ યે મેરા તુને અબ એ મેરી સીરીં;
જુદાઇસે તેરે યે દીલ તરફતા હૈગા ફાસીલમે,
કહાં અબ દેખને પાઉં તેરેકો અબ અરે સીરીં.

બાબ ૨ પરદા ૫ માં—દરબાર.

શીપાઇ—સુનીએ જુનાબ હાલ કહાતો નહી જાતા,
લેકીન હજુરસે કુછભી છુપાયા નહી જાતા;
એક સખ્સ હૈ જંગલમેં ઇસ્મ ઉસકા હૈ ફરહાદ,
લેતા હૈ નામ સીરીં સુનાયા નહીં જાતા;
જંગલમેં સભી સોહરા હુઆ ઇસ્કકા ઉસકે,
સીરીંપે વો આસીક હૈ બતાયા નહીં જાતા.

બાદશાહ—બાત યે તેરી બાત યે તેરી,
સચ મેં જાની અબ તું સુન મોરી લેકર આ ઉસકો—બાત૦
અબ તું જા ઉસ ઠાર કરના દેર અબ તું યાર—લેકર આતું ઉસકો.
રખ મરજી મોરી રખ મરજી મોરી—બાત યે તેરી૦

બાબ ૨ પરદા ૬ ઠા—જંગલ.

હમતો આસીક હુવેહે દીવાને—યે રાહ.

ફરહાદ—હમતો સીરીંકે હૈગે દીવાને,
બીના સીરીં નહી કુછભી જાને;

ફીરાક હીજરમે સીરીંકે જાન જાતી હે,
બીના ઉસીકે ન કુછ સો મેરેકો ભાતી હે;
યે રૂહયાદમે ઉસીકે તલમલાતી હે,
બગૈર પાનીકે મછલી જયુ તરફરાતી હે;
રાત દીન હમતો ઉસકો પેછાને,
બીના સીરીં નહીં કુછભી જાને;
ઉસીકે ઇસ્કને મુજકો બનાયા દીવાના,
ઉસીકે સમએ હુસનકા હુવા મેં પરવાના;
મુજેભી હૈગા અબ લાજીમ ઉસીપે જલજાના,
વલે એક બાર ઉસે દેખ અબ લો મરજાના;
હમકો લગતે હૈ અબ વેગાને,
બીના સીરીં નહીં કુછભી જાને.

સીપાઇ—બખતકા તેરે તારા ચમકા ચલ સીરીં બુલાતી મેહેરબાનરે,
ભલારે ચલ સીરીં બુલાતી મેહેરબાનરે;
સંગ તું મેરે ચલ એ ફરહાદ,
અબ ન દેર તું કર ઇસી આનરે.

ફરહાદ—મુજે સીરીંને બુલાયારે મુજે સીરીંને બુલાયા,
એક બાર નીકાલકર ફીર હે બુલાયા;
દીલમે રેહેમ ઉસકે આયારે—મુજે સીરીંને બુલાયા.

આંખ ૨ પરદા ૭ માં—દરબાર.

ખસરૂ—અરે આસીક કેહ તું તેરા નામ કયા.

ફરહાદ—મેરા નામ ફરહાદ હૈ બાદશાહ.

ખસરૂ—બતા કોનસા હૈ વો તેરા વતન.

ફરહાદ—મેરા મુલક હૈ ઇશ્ક દારે મહન.

ખસરૂ—તેરે મુલકકા કોન હૈ બાદશાહ.

ફરહાદ—હૈ સુલ્તાં મેરા ઇશ્ક જીલે ઇલા.

ખસરૂ—તેરે મુલકકે શાહકા હૈ નામ કયા.

ફરહાદ—હૈ નામ ઉસકા સુન ઇશ્ક આ બાદશાહ.

ખસરૂ—તેરે મુલકકે લોગ ખાતે હેં કયા.

ફરહાદ—વો ખાતે જીગર ખુંન ઔર આ હવાહ.

ખસરૂ—તેરા મુલક કેસાઈ આબાદ હૈ.

ફરહાદ—હરએક મરદ વ જન વાંકા ફરયાદ હૈ.

ખસરૂ—તેરે મુલકમે કોઈ આવે ગનીમ,

ફરહાદ—તો બેશક વો હાર ખાકે ભાગે રજીમ.

ખસરૂ—ભલા કેસી હૈ વાંકી ફોજ ઔર જવાન.

ફરહાદ—હૈં બીરચાર ખુબ ઔર આહલે પીગાં.

ખસરૂ—વો હથયાર રખતેહૈ કેસે સીપાહ.

ફરહાદ—એક તેગે પીગાં દુસરી નેજે આહ.

ખસરૂ—વહાં લોગ કયા કરતે કારીગરી.

ફરહાદ—વહાં ઉલફત કરતેં હૈં ઔર દીલબરી.

ખસરૂ—હે ઉલફતમેં સખ્તી ઔર જેહમત તમામ.

ફુરહાદ—હે આશીકકો રાહત ઉસીમે મુદામ.
ખસરૂ—તું રેહતા હે ગમગીન કયું દીલ હુજી.
ફુરહાદ—મેં ગમગીન રેહતા મગ્ના ઈસ સીરીં.
ખસરૂ—ભલા કયા તું આસીક હૈ સીરીંકા કયા.
ફુરહાદ—જી હાં સદ સુકર જાતે પાક ખુદા.
ખસરૂ—યે નાહક કયું જાન અપની ખોતા હૈ તું.
ફુરહાદ—નહીં આસકીમેં તો હોતા હૈ યું.
ખસરૂ—અરે સીરીં ખાસ હેંગી ઔરત મેરી.
ફુરહાદ—વો હૈ મેરી માસુક ઔર દીલબરી.

ખસરૂ—અરે કોઈ હાજીર હે અબ જલદી આ,
ઈશ કંમબખ્તકે સરકો દે તું ઉડા;
નહી કુછયે રખ્ખા હે મેરા ખતર,
અજબ કરતા બાતેં યે યબરો યબર.

શાપુર—બેહતર હૈ મારો યા રખો મુખ્તાર આપ હો,
લેકીન અબ ઈસ ગરીબકે સરદાર આપ હો;
યે હેંગા બેકસુર ન કીસીકા ગુનાહ કિયા,
ગર મારોગે તો આહ ગુનેગાર આપ હો;
સબમેં તુમારા નામ યે બદ હોવેગા શાહા,
ઇનસાફ કુછ કરો કે અબ સરકાર આપ હો;
બદલેમે ખુન ખુનકે લેનેકા હૈ હુકમ,
બેસર આ ઇસકો મારો તો બદકાર આપ હો;

બુજરૂગ તુમારે નૌશેરવાંભી તો હો ગએ,
ઉનકે હી પેરવીપે અમલદાર આપ હો.

ખસરૂ—વજીર ઇસ વક્ત નસીહત તું મેરેકો જો યે ના કરતા,
તો મેં બેશક ઇસીકે ખુનમેં યે હાલ ભર દેતા,
તુ અબ તદબીર કોઈ એસી નીકાલતા કે યે હો નાબુદ,
નહીં તો ઇસકે તેઈ બોલો યહાં યે હું મે જર દેતા;
અરે આશીક તુ લે યે જર ઔર સીરીંકા ખીયાલ અબ છોડ,
નહીં તો જાનતા હૈ તું તેરેકો દમબખુદ કરતા.

કનૈઆ જરા બનસીઆ બજાજારે—યે રાહ.

ફરહાદ—ઓ બીના સીરીં મોહે ન કુછ ભાયેરે.
દીલ તો યે હૈ બેચેન ઓ બીના સીરીં મોહે;
તોરે યે જરકો આગ લગાદે કિય મેં કરૂ યે માલ,
રે જીઆ મેરા હદ ઘબરાએરે—ઓ બીના.

કયા કહે હાલત હમારી—યે રાહ.

શાપુર—સુનયે એક તદબીર નાદર હમ તુમે બતલાતે હૈ,
બાબમેં ફરહાદકે બસ તુમકો યે જતલાતે હૈ;
તાં વહાં કે વાં યે મર જાવે ન આવે યાં કબુ,
એસી હમ એક અકલ ઇસ જાપર સુનો બડવાતે હૈ.

ખસરૂ.—બોલો વો તદબીર કયા હૈ જલદ તું જાહીર કરો,
હૈ રજા મેરી યે તુમકો જોકે તુમ ફરમાતે હૈ—સુનયે૦
યે પહાડ જંગી ખડા હૈ આસમાંસે જો લગા,
ઇસીકે બાઇસસે હર એક ઇનસાન જેહમત પાતે હૈં;
ઔર જો જો કાફલે મુલકુંસે આતે હૈ યહાં,
વોભી કંઇ કંઇ કોસુકે કુચ કર યહાં પેઆતે હૈં;
ઇસલીએ હમ કોલ દેતે હૈં તુમકો ઇસ તરાંહ,
તોડે જો ઇસ કોહકો શીરીં ઇસે દીલવાતે હૈં.

બાદશાહ.—અજબ તદબીર યે વાહ તુમને કહીહૈ,
મેરે દીલકોભી યારો અચ્છી લગીહૈ;
એ આશીક તું ઇસ બાતપર હૈ કયા રાજી,
કે જો બાત ફીલહાલ તુમને સુનીહૈ;
અગર ઇસ પહાડકો કરેગા તું નાબુદ,
તો ઉસ વખ્ત સચ જાન શીરીં તેરી હૈ;
અગર હૈ તું રાજી તો લે કોલ દેતા,
યેહી બાત ઉપર જો તુને સુનીહૈ.

રામ તોરે નામકી ધુમ.મચાઈ—યે રાહ.

ફરહાદ.—સાહા તોરે બાતકો હમને સચાઈ,
જોકે તુમને—જોકે તુમને યે મુજકો સુનાઇ—
સાહ તોરે બાતકો૦

કોલ જો યે તુમને મુજકો દીઆહે,
ઈસસે ન તુમ ફીરના બાઈ,
શીરીંકી ખાતીર સરપર યે મેને,
જેહમત ઔર સખ્ત ઉઠાઈ—આહા તોરે૦

બાબ ૨ પરદા ૮—પહેલા જંગલ.

ફરહાદ—દેખાહુ તુજે જબસે તેરી યાદ હૈ શીરીં,
દીલ ઔર જબાંપર તેરી ફર્યાદ હૈગા શીરીં;
કયા નામ તેરા હે પીયારી મેરી જાની,
કુરબાન તેરે નામપર ફરહાદ હે શીરીં;
હે ગાલ ગુલાબી તેરે આ હોંઠ હે શીરીં,
ઔર બાતે જબાં શીરીંકી સબ યાદ હૈ શીરીં.

બાબ ૨ પરદા ૮—જંગલ.

ફરહાદ—ઈશ્કકી આતશકો અબ દીલસે બુજાઉ કીસ તરાંહ,
આગ દરયામે લગી ઉસકો બુજાઉ કીસ તરાંહ;
એ મેરી શીરીં મેં તેરે દીદકા મુસ્તાકહુ.
અબ દુબારા દેખને તુજકો મેં પાઉ કીસ તરાંહ;
મોં દીખાકર તુને શીરીં દીલતો મેરા લે ગઈ,
અબ તેરેસે એ પીયારી દીલ છુડાઉં કીસ તરાંહ;
વાસ્તે તેરે મેરેકો યે પહાડ હે તોડના,
ઐસે જંગીકો મેં અબ તનહા ગીરાઉ કીસ તરાંહ.

બાબ ૨ પરદા ૯—સીરીંકા મહેલ.

મેહેલીઆં—અરી સીરીં યે બાત તું મેરી સુન,
વો ફરહાદ બીચારા આશીક તેહાગ
ઉસ્પે ગુજરા કયા સીતમ—અરી સીરીં યે બાત તું મેરી સુન૦
પહાડ તોડનેકો ભેજા હૈ ઉસકો,
ચાહને યે કર કોલ બચન—અરી સીરીં યે બાત તું મેરી સુન૦
તોડ યે પહાડકો શીરીં દું તુજકો,
એસા કીયે હૈ સુખુન—અરી સીરીં૦
ઈસી કોલ ઉપર રાજી વો હોકર,
આશીક ગયા કોહકન—અરી સીરીં૦
તેરીહી ખાતીર ઉસનેહી સરપર,
એંચા યે રંજો મેહેન—અરી સીરીં૦

કુબકર દીલમે મેરે તીરકા પૈકા ન રહા—યે રાહ.

સીરીં—તેરી કુછ કદર મેંને આહ ન જાની ફરહાદ,
રેહ ગઈ દીલપે મેરે આહ યે નીસાની ફરહાદ;
જેહમત ઔર રંજ મુસીબત યે ઉઠાકર પીઆરે,
ઔર મેરે પીછે તું કરતા હૈ જવાની બરબાદ,
મુજકો લાજીમ નહીં મૈં ઐસ કરૂં મેહલુંમેં,
ઔર તું જંગલુંમે કરે શોર ફીગાંની નાશાદ;
અબ તું એક ઘોડા મેરે વાસ્તે લાવી જલદી,
તાકે મેં જા ઉસે દેખને જાની હો શાદ.

બાબ દુસરા તમામ હુવા.

બાબ ૩ પરદા ૧—જંગલ.

સીરીં—કિયા યહાં તું કર રહા અૈ જાન મન અૈ જાન મન,
નામ સીરીં લે રહા અૈ જાન મન અૈ જાન મન;
દેખ અૈ ફરહાદ તું મેરી તરફ કરકે નજર,
બેખબર કયું હો રહા અૈ જાન મન અૈ જાન મન;
દેખ કર તેરેકો અૈય ફરહાદ મેરા દીલ યહાં,
હાઅે કૈસાં જલ રહા અૈ જાન મન અૈ જાન મન;
સીરીં સીરીં કરતા કયું હૈ લે મે અબ આઈ યહાં,
જીસકી ખાતીર મર રહા અૈ જાન મન અૈ જાન મન;
અૈ મેરે ફરહાદ પીઆરે દીલતો મેરા રાત દીન,
યાદ તેરી કર રહા અૈ જાન મન અૈ જાન મન.

યે તો મજનુકે જેસી આવાજ—યે રાહ.

ફરહાદ—યે તો સીરીંકે જૈસી આવાજ મેરે કાનુમે આઈ,
અૈસે પહાડુંમે સીરીં કહાંસે આવે કૈસી તોરે પાસ.

સખીઆ તોરી નથની ઝુમકેદાર—યે રાહ.

સીરીં—ફરહાદ તોરી સીરીં મૈ દીલદાર—ઓ ફરહાદ તોરી૦
ઈધર ઉધર તું કિયા દેખતા હૈ,
આ મે તેરી ઇનતીજાર—ફરહાદ તેરી સીરીં૦

તેરેહી ખાતીર જંગલુંમેં આઇ,
છોડકે સબ ઘરબાર—ફરહાદ તેરી સીરીં૦
નીચે પાહાડકે દેખ મેં ખડી હું,
જલદી તું આ યક બારેં—ફરહાદ તેરી૦
શાહી મેં છોડકે જંગલુંમેં આઇ,
કરને તેરા દીદાર ફરહાદ તેરી૦

સીરીંકો દેખકર ફરહાદ બેહોસ હોકર ગીરતા હૈ ઓર
સીરીં ઉસકા સર ગોદમેં રખકર ઉસકો હુસયાર
કરતી હૈ ઓર ઉઠાતી હૈ.

ઉઠો પરભાત સમર યે શ્રી ગનેસ દેવા—યે રાહ.

સીરીં—અરે ફરહાદ ઉઠીએ મેરે જીગરકે જાની,
સીનેસે લગાઓ અબ કરો મેહેરબાની,
દેખ તુમકો મેં બેહોસ હોતી હું દીવાની—અરે ફરહાદ૦

ઇસિ આતસે ઉલફતને કયા આગ લગાદી—યે રાહ.

ફરહાદ—તું સીરીં હૈ તો મેં તેરા મસ્તાના હું સીરીં,
તું સમઆ હૈ તો મેં તેરા પરવાના હું સીરીં;
તેરે હુસ્નકે બાગકો મેં દેખ હું સમસ્ત,
બુલબુલકી તરાંહ તેરાં મેં દીવાના હું સીરીં;
આગે યે તેરે સમસો કમર હૈગે સમેસાર,
મેંભી તો તુજ દેખકે આઇના હું સીરીં.

સીરીં—તું મેરા જાનો જીગર થા મુજે માલુમ ન થા,
તુજમેં ઉલફતકા અસર થા મુજે માલુમ ન થા,
તેરાહીં ઇસ્કે મુજે ખેંચકે લાયા ઘરસે,
તુજમેં ઉલફતકા અસર થા મુજે માલુમ ન થા.

બેઅન સુત ન જાઓ મૈયાં—યે રાહ.

ફરહાદ—સુન તું સીરીં પીયારી મેરી સુન તું સીરીં પીયારી,
દેખ મેં તુજકો હૈરત હુવા કૈસે તનહા આઇ યહાં.
એસે જંગલ પહાડ અંદર કૈસા મેં તું પાઇ નીસાંન.

સીરીં—સુન એ ફરહાદ પીઆરે મેરે સુન એ ફરહાદ પીઆરે,
ઇસ્કમે મેરે તબા હુવા તું ચેરીસે સુન કર મેં ફરહાદ,
ઘોડે ઉપર સવાર હોકર આઇ ભટકતી મેં નાશાદ.

ફરહાદ—તું તો જાલીમ સખ્ત વ દીલ થી કૈસા રહીમ આયા યે તુજે,
કામ મેરેસે લેકર તુને બદહાલ કર કાડીથી મુજે.

સીરીં—જાહીર તુજકો દુર કિયા થા બાતી ન દીલસે દુર ન થા,
વો તો તુજે અજમાયા મેંને અબતો મેરે તું દીલમે બસા.

ફરહાદ—નહીં નહીં યે બાત ન માનું મુજકો ખુબ માલુમ હુવા,
દેખ મેં કેહતા હું યે તુજકો ઇસપર તું અબ કાન લગા;

સરત કીઆ મેં તેરે બાવીંદસે ઉસકી તું સુન કરકે બાત,
કીતને આયા સરત જો યે મેં તબ તું આઈ મેરે પાસ.

ફરહાદ—નહીં એ ફરહાદ દીલમેં તેરે વહમ યે ગુજરા બેહુદા,
બલકે મેંને સુનાયે તેરા તબસે હુવા દીલ મેરા બુરા;
ઈસ્કકી આતસ લગી હૈ તનમેં ગૈરતને ફીર જોસ કીઆ,
આસીક બીચારા સમેં ઉઠાવે બૈઠું મેં યે મેહલુંમે કિયા;
ઈસી ગૈરતસે સુન એ પીઆરે આઈ હું મેં તેરે પાસ,
અબ મેં યહાંસે કહીં ન જાઉં રહુંગી દીન રેન તેરે સાથ.

ફરહાદ—અભી મેં તુજકો નહીં રખુંગા પીઆરી દો દીન સબર તું કર,
પહાડ યે તોડના થોડા રહા હૈ સરતમેં જીતું તુજકો મગર;
અભી અગર મેં રખાહું તુજકો હોવીંગે બદનામ અપન,
ઉસી સબબસે પીઆરી અબ જા ઈતના અબ તું માન સુખન.

સીરીં—બેર પીઆરે કેહનેસે તેરે જાતીહું મેં એ ફરહાદ,
લેકીન યે કામ આજ સભી તું પૂરા કરના હોવે યાદ.

ફરહાદ—બહોત અચ્છા પીઆરી સીરીં અબ તું નહીં કુછ ઘભરાના,
આજકે આજ મેં પુરા કરકે આતાહું મેં કલ જાના.

સીરીં—તેરી જુદાઈ મેરેકો દુસ્વાર હૈ ફરહાદ,
અબ છોડકે જાના તુજે બેકાર હૈ ફરહાદ;
અબ તેરે બીના નહીં ચૈન પડેગા,
મેરે ગલેકા એક તુંઈ હાર હૈ ફરહાદ;
બિન તેરે નહીં કોઈ મેરા જાન ઔર જીગર.
ઈસ બૈકસીમેં તુઈ મેરા યાર હૈ ફરહાદ;
અબ જાતીહું જલદી તુમ મેરે પાસ આઈઓ,
બસ જાતે જાતે ઈતનીહી તકરાર હૈ ફરહાદ.

[જાના સીરીંકા ઔર અફસોસી કરના ફરહાદકા.

ફરહાદ—મુજે છોડ સીરીં યહાંસે ગઇ હૈ,
કે જખમીકો તાજા જખમ દે ગઇ હૈ;
યે દીન આજકા કૈસા જાવેગા મેરા,
મુજે દાગહી જરાં નયા દે ગઇ હૈ;
મજેમેં મેરા કામ કરતાથા યારો,
મુજે ઔર વેહસી બનાકર ગઇ હૈ;
અબસ મૈને કયું ઈસકો જાનેકો દીની,
અરે આહ મુજસે બતા હો ગઇ હૈ;
અબસ હૈ યે અબ તેરા પસ્તાના ફરહાદ,
તું કર કામ અપના વો સીરીં તો ગઇ હૈ.

બાબ ૩ પરદા ૨.

કહું કયા કુલકકા સતાયાહું મેં—યે રાહ.

બુઢી—મેં બુઢી એક એ યાર મક્કાર હું મેં,
જહાંમે કુટનીયુંકી સરદાર હું મેં;
મેરે જૈસી કુટની નહીં કોઈ જહાંમેં,
હરએક દાવમેં એક અય્યાર હું મેં,
સભી ખેલ ખેલી મેં દુનીઆકે અંદર,
હરએક દાવમે સબસે હુસયાર હું મેં;
કીસીકો રૂલાઉં કીસીકો હસાવું,
એસે કામુંમે ખુબ ખબરદાર હું મે.

બાબ ૩ પરદા ૩—દરબાર.

સીપાઇ—સુનએગા અરજ મેરી જરા આપ કાન ધર,
ફરહાદકી બાત કેહતા હું યે તુમકો સરબસર;
ફરહાદને પહાડ વો સભી તોડ ડાલા હૈ,
બાકીકા તોડ આજ વો અબ આવેગા ઇધર;
અબ કુછ ઇલાજ કીજીએ જલદી જહાંપના,
વર ના વો સીરીં જીતકે લે જાએગા મગર.

જાના બૈટેકે તેરે બુલા લારી—યે રાહ.

ખસરૂ—અબ કુછ તદબીર કરો એ વજીરોરે,
એ વજીરોરે એ વજીરોરે—અબ કુછ તદબીર૦
અબતો યે શીરીં મારી લેજાવે,
ઇસકે સબબ અબ તુમ દોરોરે—અબ કુછ તદબીર કરો૦

શાપુર—સુન આપ શાહા યે અરજ હેગી મોરીરે—સુન એ આપ૦
અપને શેહેરમેં એક હેગી કુટની,
વો હે ચાલાક અજબ બુઢીરે—સુન એ આંપ શાહા૦
કામ વો ફરહાદકા પુરા કરેગી,
ગરચે વો આવે હજુરીરે—સુન એ આ૦

ખસરૂ—અછા એ શાપુર ઉસ બુઢીયાકો
જલદી બુલા અબ જરૂરીરે—

શાપુર—સુન એ આપ શાહા.

બાબ ૩ પરદા ૪.

બુઢી—મોરે જોબનકી ગઈ સબ હાડ—ભલારે મોરે જોબન૦
જવાની ગઈ આર આયા બુડાપા,
તનતો હુવા મીસલે ખાર—ભલારે મોરે૦

હરકોઈ મેરેકો દીલસે થા ચાહતા,
જબકે મેં થી ગુલનાર--ભલારે મોરે૦
અબ ઈસ જમાનેમેં—અકેલા હે બેલી,
કોઈ ન હોતા હૈ યાર—ભલારે મોરે૦

શાપુર—તેરેકો ચલ અરી બુઢીઆ અહીનશાહને બુલાયા હૈ,
કે એક કામ સખ્ત તર ઈસ વખ્ત ઉસકે પેશ આયા હૈ;
ન કર અબ દેર તું ચલ જલદી તેરે બીન કામ ન હો કીસ્સે,
ઈસી બાઈસ તેરેકો મૈંને યે સબ આ સુનાયા હૈ;
અગર યે કામ તું કરદેગી તો ઈનઆમ ખુબ પાવેગી,
તું કર જલદી ન કર તકરાર યે તેરા કામ આયા હૈ.

બાબ ૩ પરદા ૪.

શાપુર—અહીનશાહ સુનયે તુમ ઐ મેહરબાન,
મેં બુડીઆકો લેકરકે આયા યહાં;
ઈસે અબ જબાંસે તુમ ફરમાઈએ,
કે વો કામ ફરહાદકા બેગુમાં.

લે તુંઈ મુલન—યે રાહ.

ખુસરૂ—સુન તું ઐ બુઢીઆ સુન તું ઐ બુઢીઆ તુજકો યે બોલું,
રાજે જો દીલકા હૈ મેં તુજસે બોલું—સુન તું૦

એક આસીક હે સીરીંકા નામ ઉસકા ફરહાદ;
કોઈ તરકીબસે મારતે તું ઉસકો—સુન તું એ બુઢીઆ॰
હરએક મકરસેં ઉસકો તું મારે,.
ઈનઆમ બેહદ—ઈનઆમ બેહદ દીલાઉ મે તુજકો—સુન તું॰

અરે લાલ દેવ—યે રાહ.

બુઢી—શાહા કુછ તું દીલમેં ન ખા અપને ગમ,
મેં ફરહાદકો મારૂં ખુદાકી કસમ;
કસમ ખાકે કેહતીહું મેં યે સુખન,
તુમ દેખો મેં કિયા કરતીહું મકરો ફન.

બાબ ૩ પરદા ૫—જંગલ.

બુઢી—કોઈ ઘડીભરમેં મેં ફરહાદકો જા મારતીહું,
બલે દુનીઆંસે ઉસ્કા નામ મેં જા કાહાડતીહું;
મૈં વો કુટની હું જમાનેમેં ન હોગી કોઈ,
સચહી કેહતીહું નહીં લાફ જરા મારતીહું;
અબ મેં જાતીહું વહાં જા યે વો ફરહાદ હોગા,
ઔર વહાં મકર વો કરતીહું જો મેં ધારતીહું.

બાબ ૩—જંગલ.

અરેરે સું થયું બંધુ માહરા—યે રાહ.

ખુઢી—અરેરે યા ખુદા યે હૈ કયા ગજબ,
મેરીરે જાનપર હુવા કયા અબસ;
અબ મેં કિયા કરૂં કહાં જાઊંરે,
ન તો જેહેર ખાકે મરજાઊંરે;
અરે ઓ ફલક યે કયા તું કીઆ,
મેરેપે રેહેમ ન કુછ તું કીઆ;
અજબ તું કીયા યે જુલમો જફા,
અરેરે હાએરે અરે યા ખદા;
બગેર તેરે આહ એ સીરીંન અબ,
યે જીના મેરા અબસ હૈ અબસ.

રાધા તોજે ચાલન મોટે ગોળ—યે રાહ.

ફરહાદ—બુદીઆ કયું તું રોતી હૈ પોક પોક,
સીરપે તોરે દુઃખ કિયા પડા હૈ મુજસેં તું કેહ મુક છોડ—બુદીઆ૦

ખુઢી—કય; હાલ કહું મેં તુજકો સીરીંને દગા કી મુજસે,
ફરહાદ—કયા દગા હૈ ઉસને કિયા.
ખુઢી—મેં તુજસે કહું કયા ભયા,

ફરહાદ—બોલ બોલ જરા તું મુખસે,
ખુઠી—સીરીંને દગા કી મુજસે,
ખુઠી—મેં તો સીરીકી હુંગી દાઇ,
ફરહાદ—કયા દગા તું ઉસે પાઇ,
ખુઠી—હૈરે હૈરે મરી દુનીઆંસે,
સીરીંને દગા કી મુજસે.

ફરહાદ—દરદ ગમ જાન મન ઐ સીરીં ઓ સનમ,
મુજકો છોડ મરગઇ કયા હુવા યે સીતમ;
ઐ સીરીં ડાલગઇ તું મુજપે કોહે ગમ,
આસસે બેઆસ કર તું ગઇ બેરહમ;
તુજ બીના જીનદગી મેરી હુઇ અબ ભસમ,
તેરેહી વસ્લકી ઉમેદમે ઐ સનમ;
મોત દે યા ખુદા મેરેકો ઇસુહી દમ,
તાં મેરી સીરીંસે જા મીલું હો બહમ.

બાબ ૩ પરદા ૬—મેહેલ સીરીંકા.

સીરીં—આયા નહીં ફરહાદ પિયારા આયા નહીં ફરહાદ,
દીલ તો હુવા નાંશાદ હમારા આયા નહીં ફરહાદ;
વાએદા ઉસને મુજસે કીઆથા,
કલ મે મીલું દીલ શાદ—ભલારે આયા નહી૦

ખુદી—સુન બાત યે મેરી સીરીંરે—સુન બાત યે મેરી૦
ફરહાદ પહાડસે ગીરકે મરાહૈ.
કુછ બાત નઉસને કીનીરે—સુન બાત યે મેરી૦

દારા દીમ દારા દીમ—યે રાહ.

સીરી—અરે હાએ અરે હાએ અરે હાએ અરે હાએરે,
અબ મે જાઉં કીધર પાંઉં ગર દેખ નજર;
હાએ હાએ ખુદા હાએ હાએ ખુદા,
મેરા કોહાકન જાનો દીલકા મોહમ;
કાં ગયા હાએ હાએ કાં ગયા હાએ હાએ,
અબ મે જા ઉસકો આંખુંસે દેખું જરા—અરે હાએ૦

બાબ ૩ પરદા ૭—કબરસ્તાન.

સીરી—અફસોસ તુજે કબર યે કીસને સુલાયા—હે હે મેરે ફરહાદ,
એસા જો હાલ તેરા યહાં કીસને બનાયા—હે હે મેરે ફરહાદ,
તનહા યે કબર બીચ તુજે નીદ કયું આઈ—કુછ બોલો એ જાની,
કીસ જાલીમે ખુનખારને તેરેકો સતાયા—હે હે મેરે ફરહાદ,
કયું સીરીં બીગેર તેરેકો અબ ચેન પડા—હે બેજાર તું હોકર,
દીલ અપના તું માસુક એ સીરીંસે છુડાયા—હે હે મેરે ફરહાદ,
મેં રોતી ખડીહું યે તેરી કબરકે ઉપર—બેતાબ હુઇહુઇ હું,
અબ તાબોતવા દીલકી મેરે તુને ઉડાયા—હે હે મેરે ફરહાદ,

ક્યું ચેનસે સોતેહો જરા મુખસે તો બોલો—ઓરહાલ સબ બોલો,
જીસને યે તુમારેકો જો માટીમે મીલાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ.

[કબરમેસે ગાતાહૈ.

ફરહાદ—મૈં તેરા મુસ્તાકહું આઇએ,
ઇસ્કકે દરયામે ગોતા ખાઇએ;
બાદ મુરદનભી ન અબ તરસાઇએ,
ખાકસે અબ ખાક હો મીલજાઇએ;
દાગ ફુરકત દીલસેં અબ ધુલવાઇએ,
હીજરકી સમસીર અબ નાં ખાઇએ;
હીજરકી આતસકો ન સીલગાઇએ,
રહેમકા બારીસ તો આ બરસાઇએ.

તમામ હુવા.